

15 października 2024

BIULETYN WSPÓLNOTY, ROK XVI, NUMER 677

Spotkania Wspólnoty odbywają się według harmonogramu umieszczonego na stronie Wspólnoty w Domu Diecezjalnym „Tabor” ul. Połonińska 25

Teksty do medytacji od 16.10.2024 r.

Kroczymy drogą Ewangelia św. Mateusza.

Pamiętajmy o pracy własnej na podstawie pytań i zapisywaniu w zeszycie odpowiedzi.

Na owocną pracę, błogosławieństwo +
Oddaję każdego z Was w rany Chrystusa i Jego Krew,
oraz zamykam w Sercu Maryi.
ks. Damian, Pasterz

Wskazówki do pracy

1. Co mówi nam ten tekst o Jezusie? O Kościele?
2. Do czego ten tekst Cię wzywa? Do jakich konkretnych postaw?
3. Sformułuj modlitwę przy pomocy treści przeczytanej perykopy w dowolnej formie (dziękczynienie, uwielbienie, przeproszenie, prośba).
4. Do jakich działań, czynów, dzieł czujesz się przynaglony przez to Słowo? Porównaj je z wnioskami z pierwszej lektury.
5. Zapisz swoje postanowienie, by wieczorem zrobić rachunek sumienia z wypełnienia Bożego wezwania płynącego z tego słowa.

Dzień	Fragment Ewangelii
Czwartek	Mt 9
Piątek	Mt 10
Sobota	Mt 11
Niedziela	Mt 12
Poniedziałek	Mt 13
Wtorek	Mt 14

Telefon Wspólnoty

☎ 884-315-151

Struktura Wspólnoty

ks. Damian Ziemba

Pasterz

tel. 791-386-047

e-mail: mini-damian@o2.pl

Marcin Zacharski

Lider

tel. 668-451-691

e-mail:

marcin.zacharski@interia.pl

Joanna Wojdyło

V-ce lider

Barbara Zacharska

V-ce lider

Czwartek

Uczeni, którzy twierdzą, że Ewangelia była napisana dla wspólnoty chrześcijańskiej o żydowskich korzeniach, sugerują, że powstała ona w Palestynie albo w jednej ze wspólnot diaspory. Większość opowiada się za Antiochią Syryjską ze względu na znaczenie tego miasta we wczesnym Kościele (Dz 11,19-30; 14,24-15,35; Ga 2,11-14). Jeżeli – jak twierdzili niektórzy Ojcowie – Ewangelia Mateusza została napisana najpierw po hebrajsku, to jest prawdopodobne, że stało się to w Palestynie, być może w Jerozolimie lub w jej pobliżu. Można by przyjąć też jako miejsce jej powstania Galileę. Jeśli nawet Łukasz w Dziejach Apostolskich skoncentrował uwagę na tych obszarach diaspory żydowskiej, które znajdowały się w sferze działalności misyjnej Pawła, to nie omieszkał wspomnieć, że Kościół istniał i nadal wzrastał zarówno w Galilei i Samarii, jak i w Judei (Dz 9,31). Żydzi galilejscy, z powodu mieszanej populacji, byli w zasadzie trójjęzyczni (hebrajski, aramejski, grecki), tak więc zarówno Ewangelia hebrajska, jak i jej grecka wersja mogły powstać w ich środowisku. Tradycja patrystyczna niewątpliwie przemawia za Palestyną jako miejscem powstania Ewangelii i istnieją ważne racje za utrzymaniem hipotezy

Animatorzy diakonii

Agnieszka Machoś
diakonia modlitewna

Konrad Przydział
diakonia uwielbienia

Mateusz Tomaszewski
diakonia prowadzenia
spotkań

Marcin Zacharski
diakonia modlitwy
wstawienniczej

Grzegorz Bomba
diakonia liturgiczna

Joanna Wojdyło
diakonia wprowadzająca

**Klaudia
Winiarska – Przydział**
diakonia medialna

**Agnieszka i Andrzej
Drelich**
diakonia organizacyjna

Barbara Zacharska
diakonia prorocka

Katarzyna Zdeb
diakonia miłosierdzia

galilejskiej: 1) Antyfaryzejski ton Ewangelii zdaje się sugerować rejon, w którym wpływy faryzejskie były silne. 2) Temat prześladowania mniejszości prorockiej przez Żydów oraz potępienie niektórych miast na obszarze Galilei, które nie przyjęły orędzia Jezusa w wierze, wskazuje na Galileę. 3) Właśnie w Galilei głosi się wierność pierwszych pogan (8,5-13; 15,21-28). 4) Położenie silnego akcentu na „Galileę pogan” z cytatem w 4,12-16 z Iz 9,1-2 rozpoczyna całą działalność Jezusa, która ciągnie się aż do 19,1. 5) Mateusz podkreśla, że Jezus wraca do Galilei po zmartwychwstaniu (26,32; 28,7.10.16), i właśnie tam kończy się Ewangelia. Jednocześnie wciąż możliwe jest – czy wręcz prawdopodobne – jej powstanie w rejonie na północ od Galilei, w południowej Syrii, łącznie z tak wysuniętym na północ miastem jak Antiochia. W tym przypadku, z perspektywy czytelników Ewangelii Mateusza, „Galilea pogan” (baza misyjna ewangelizacji syryjskich wspólnot chrześcijańskich) leżałaby po drugiej stronie góry Hermon, dominującej na południowym horyzoncie. Tak więc chrześcijanie w południowej Syrii nie mogli się czuć oderwani od swoich religijnych i kulturowych korzeni.

Piątek

Ojcowie Kościoła uważali, że autorem pierwszej Ewangelii jest apostoł Mateusz; to właśnie jego widzieli w opisie powołania w 9,9. Większość współczesnych uczonych odrzuca tę hipotezę. Sprzeciw opiera się częściowo na zakładanej zależności Mateusza od Marka. Jakkolwiek sama Ewangelia nie wskazuje na swojego autora, istnieje w niej wiele szczegółów mogących wskazywać na apostoła Mateusza. Przede wszystkim relacja o powołaniu Mateusza: oprócz Mateusza wzmiankuje się w Ewangelii jedynie o powołaniu czterech pierwszych uczniów. Autor podkreśla, że Mateusz był poborcą podatkowym, który przyprowadził innych żydowskich poborców podatkowych do Jezusa (por. 9,9-11; 10,3), ale nie unika wzmianek o poborcach w negatywnym sensie (por. 5,46; 9,10.11; 11,19; 18,17; 21,31.32). Poborca podatkowy musiał być prawdopodobnie człowiekiem wykształconym, władającym językiem hebrajskim/aramejskim i greckim oraz znającym łacinę. Autor tej Ewangelii zaświadcza o takiej biegłości. W innych synoptycznych opisach powołania Mateusz występuje jako Lewi (Mk 2,13-14; Łk 5,27), co prawdopodobnie wskazuje na jego przynależność do pokolenia Lewiego. Tłumaczyłoby to jego wykształcenie, a także posługiwanie się określeniem „zwierzchnik kapłanów” w odniesieniu do kapłaństwa sadokickiego w Jerozolimie, które w rzeczywistości zastąpiło kapłaństwo lewickie po wygnaniu. Pewne szczegóły wskazują także, że autor mógł być także „pisarzem” (uczonym w Piśmie), używa bowiem tego terminu w znaczeniu pozytywnym w 8,19 i 13,52.

Sobota

Biorąc za podstawę pięć formuł zamykających pięć dysput („Gdy Jezus dokończył tych mów [...]” 7,28; 11,1; 13,53; 19,1; 26,1), wielu egzegetów podzieliło Ewangelię na pięć ksiąg, co miało odpowiadać tradycyjnemu układowi żydowskiemu funkcjonującemu w Pięcioksięgu. Jednak wydaje się to nieco arbitralne i rozbija część 4,23-9,35, którą autor wyraźnie zamierzył jako całość, o czym świadczy powtórzenie 4,23 w 9,35 jako inclusio. Autor chce przedstawić rozwój dobrej nowiny i dlatego zaczyna od zapowiedzi Jezusa jako Mesjasza i Jego przygotowania do mesjańskiej misji. Potem następuje Jezusowa proklamacja dobrej nowiny o królestwie w słowie i czynie, przygotowanie dwunastu apostołów do powierzenia im tej misji, odpowiedź na orędzie w postaci narastającej opozycji ze strony jednych i akceptacji ze strony innych. W konsekwencji tego sprzeciwu Jezus zostaje ukazany jako Sługa cierpiący/Syn Człowieczy, który przeżyje na nowo historię Izraela, postępując drogą cierpienia, śmierci i zmartwychwstania, a więc dokonując odkupienia tych, którzy wierzą, aby, jako prawdziwy Izrael, wierny lud Boży mógł stać się światłem dla narodów. W ten sposób dobra nowina o królestwie Bożym będzie głoszona na całym świecie i wierni pozyskają uczniów ze wszystkich narodów.

Niedziela

Spełnienie

Jest to temat centralny, stanowiący fundament wszystkiego, co przedstawia Mateusz. Jezusowe oświadczenie z Kazania na Górze: „Nie sądzicie, że przyszedłem znieść Prawo albo Proroków. Nie przyszedłem znieść, ale wypełnić” (5,17) stanowi w rzeczywistości podstawę całego przesłania i posłannictwa Jezusa. Jezus przyjął chrzest Jana, ponieważ godziło się „wypełnić wszystko, co sprawiedliwe” (3,15). Mateusz w swojej Ewangelii wielokrotnie powtarza, że wszystko ma na celu pokazanie, jak dane wydarzenie „wypełnia” Proroków. Na wagę i znaczenie tych „cytatów spełnienia” wskazują słowa Jezusa, wypowiedziane podczas pojmania w Getsemani: „Jakże więc spełnią się Pisma, że tak się stać musi? (...) Lecz stało się to wszystko, żeby się wypełniły Pisma proroków” (26, 54.56). Położenie przez Mateusza akcentu na Jezusie jako spełnieniu oczekiwań prorockich, w kontekście żydowskich początków tej Ewangelii, przemawia za prawdziwością proklamacji o mesjańskiej tożsamości Jezusa jako Chrystusa. To pojęcie spełnienia obejmuje wszystko. Cała historia Izraela, wszystkie jego nadzieje i cele spełniają się przez Jezusa. Znaczna część tej historii, nadzieja i cel zostały w dużej mierze streszczone przez jednego z proroków pod koniec niewoli babilońskiej, którego pisma włączono do Księgi Izajasza (głównie rozdz. 40-55), a którego przesłanie nadziei zostało potwierdzone po powrocie z niewoli (w rozdz. 60-62). Rozdziały te w sposób szczególny stają się dla Jezusa podstawą Jego orędzia i głoszenia dobrej nowiny o królestwie Bożym oraz Jego misji spełnienia historii Izraela w sobie samym, stania się przykładem prawdziwego Izraela jako Sługi Bożego, Bożego wybrańca. Cała Księga Izajasza odgrywa szczególnie doniosłą rolę w nauczaniu Jezusa, tak samo – chociaż w mniejszym stopniu – jak te pisma prorockie, które powstały pod wpływem Izajasza, na przykład Księgi Malachiasza, Zachariasza 9-14, Jonasza, Daniela, Mądrości oraz apokryficzne przypowieści Henocha (HenEt 37-71).

Poniedziałek

Prawo i Prorocy

Stosunek Jezusa do Prawa ST był ważny w kontekście określonym w sposób zdecydowany przez uczonych w Piśmie i faryzeuszów. Według nauki rabinów istniało 613 przykazań, do których dodawano „czyny sprawiedliwości”: jałmużnę, modlitwę i post. Życie każdego człowieka powinno podlegać drobiazgowemu przestrzeganiu tych przykazań. Wielu – jeśli nie większość – Żydów (w tym Maryja, Józef, Jezus i Jego uczniowie) spełniało przykazania Boże z radością. Sprawiedliwość jednak zawsze może przerodzić się w obłudę. Mateusz ukazuje Jezusa jako przychodzącego, aby wypełnić Prawo w jego prawdziwym sensie. Torah, Prawo, znaczy przede wszystkim „pouczenie” Boże, i „pouczenie” to zostało sformułowane jako warunki Przymierza, jako Dziesięć Przykazań. Pouczenie Boże określało przede wszystkim, jak żyć w prawdziwym związku z Bogiem i z bliźnim. Warunki ustalają konkretne szczegóły tych związków, więzi, które miała rozwijać i rodzić miłość jako właściwa odpowiedź na miłość i łaskę Boga w gromadzeniu zniewolonego ludu i uczynieniu go własnością Boga. Miłość, której uczył Jezus, była siłą motywacyjną, samą istotą Prawa i Proroków (22,34-40), a nie legalistyczną kazuistyką, którą Jezus piętnował w swoich „biada” przeciwko uczonym w Piśmie i faryzeuszom. Mateusz pokazuje, że sprawiedliwość według Jezusa to nie skrupulatna i dosłowna interpretacja kazuistycznych czy kapłańskich przepisów (np. 5,17-48; 9,13; 12,7), ale wierność Przymierzu. Według Jezusa wierni zależą od sprawiedliwości Boga (5,6; 6,33) i dlatego postępują sprawiedliwie wobec Boga i wobec siebie nawzajem w bezinteresownej miłości (5,10.20; 6,1). Jest tak dlatego, że są „znawcami sprawiedliwości, narodem biorącym do serca moje Prawo” (por. Iz 51,7; por. Jr 31,33). Wierni więc, jako tacy, stają się „przymierzem dla ludu” albo „ludem przymierza”, „światłem dla narodów” (Iz 42,6; 49,6.8.; 51,16), tak że Boża nauka i Boża sprawiedliwość mogą stać się „światłem dla ludów” (Iz 51,4; por. 45,22-23; 55,10-11). Przez swoje słowo, przykład i natchnienie, jak wykazuje Mateusz, Jezus wypełnia nie tylko Prawo, ale i wszelką sprawiedliwość. Mateusz dowodzi, że Jezus przyszedł wypełnić Izajasza i Proroków, głosząc dobrą nowinę o królestwie Bożym, ucząc, na czym polega prawdziwe znaczenie

uczestnictwa w tym panowaniu, jako przez Boga wybrany Sługa Izrael. Jezus spełnia obietnicę Deutero-Izajasza, gromadząc „zagubione owce domu Izraela”, aby stały się „ludem przymierza” oraz „światłem dla narodów”, i tym samym spełniły rolę prawdziwego Izraela. To rozumienie Proroków nadaje sens wszystkiemu, co Jezus czyni, prowadząc do Jego cierpienia, śmierci i zmartwychwstania.

Wtorek

Królestwo niebieskie

Idea, która w największym stopniu przenika całą naukę Mateuszowego Jezusa, jest idea królestwa niebieskiego (albo „królestwa Bożego”). Zwrot „królestwo niebieskie” (basileia tu uranu, 32 razy) w NT występuje tylko u Mateusza i był używany przez Żydów zwyczajowo z powodów religijnych, aby uniknąć wymawiania słowa Bóg, jakkolwiek Mateusz kilka razy posłużył się zwrotem „królestwo Boże/panowanie Boga (basileia tu theu)” (12,28; 19,24; 21,43). Pojęcie to ma swoje źródło w obwieszczeniu dobrej nowiny w Iz 40,9 i tego, że „twój Bóg zaczął królować” w 52,7. Jest to dobra nowina, którą Jezus przyszedł ogłosić i urzeczywistnić. Idea ta akcentuje przede wszystkim bezpośrednio rządy Boga nad ludem Bożym. Bóg zapanuje nad ludem nie przez pośredników, takich jak dawni królowie czy kapłani, ani za pośrednictwem uczonych w Piśmie i faryzeuszów, ale przez to, że Jego nauka trafi do serc ludzi (Iz 51,7). Jezus przeciwstawia to królestwo nacjonalistycznej koncepcji przyszłego politycznego królestwa, często głoszonej przez żydowskie ugrupowania, które oczekiwały uniezależnienia się od Rzymu. Nie trzeba czekać na obalenie obcego ciemiężcy, czy nawet dążyć do tego, aby uczestniczyć w owym królestwie. Królestwo należy do wszystkich, którzy starają się dochować wierności przymierzu z Bogiem (5,3.10.19.20; 6,33). Jest to darmowy, łaskawy dar Boga, otwarty dla wszystkich, którzy szukają i „kończą” (7,7-12). Jezus opisywał królestwo niebieskie jako rodzinę, w której dzieci mogą zwracać się do Boga nie jak do surowego sędziego, ale jak do swego Ojca w niebie z wiarą, zaufaniem i miłością. Tak więc królestwo niebieskie istnieje tam, gdzie człowiek zwraca się do Boga w ten rodzinny sposób we wspólnocie zgromadzonej przez Jezusa – w tym życiu i w życiu przyszłym. Jezus przedstawił wierzącym królestwo w serii przypowieści: jak spokojnie rozwija się pośród Jego wyznawców, zawsze wydając owoce, wpływając na wspólnotę i otaczający ją świat. Dopiero na końcu moce zła zostaną oddzielone i zniszczone (rozd. 13). Jest to królestwo, w którym ludzie okazują taką samą przebaczącą miłość, jak ich Ojciec (18,21-35), zawsze świadcząc Bogu słowem i czynem i w ten sposób głosząc dobrą nowinę o królestwie Bożym wobec wszystkich narodów całego świata aż do końca (28,16-20; 24,14).

Ogłoszenia

- 1. Przypominamy o obowiązkowej modlitwie Anioł Pański w intencji o otwartość na charyzmaty i ich przyjmowanie dla wszystkich członków wspólnoty przez ręce Maryi oraz zachęcie Pasterza do postu w intencji wspólnoty 12 dnia miesiąca.**
- Posługa modlitwą wstawienniczą prowadzona w pierwszą i trzecią środę miesiąca w godz. od 17.00 do 18.00 w salce Miriam (główny budynek DD Tabor, poziom -1). Zapisy przez formularz na stronie internetowej: <https://miriam.rzeszow.pl/modlitwa-wstawiennicza/>
- W terminie 22-24.11.2024r. (piątek-niedziela) w Domu Diecezjalnym Tabor odbędzie się pierwsza edycja rekolekcji z modlitwą o uzdrowienie i uwolnienie wg 5 kluczy Nela Lozano – drugi stopień. Rekolekcje będzie prowadził ks. Damian Ziemia oraz Pan Robert Tekieli. Zapisy na stronie internetowej: <https://tabor.rzeszow.pl/rekolekcje-z-modlitwa-o-uzdrowienie-i-uwolnienie-stopien-2-poglebiony/>
- W dniu 23 października odbędzie się integracyjne wyjście Wspólnoty Miriam do kina „Zorza” na film Powołany 2, na godzinę 18.00. Koszt biletu 15 PLN. Zapisy i płatność do 16 października po spotkaniach Wspólnoty. W tym dniu nie ma spotkania wspólnotowego na Taborze.
- W dniach 9-10 listopada 2024 r. odbędzie się XIV Podkarpackie Forum Charyzmatyczne w Krośnie. Koszt uczestnictwa wynosi 70 PLN a z wyżywieniem 150 PLN.

Zapisy przez formularz na stronie: <https://piotrajana.pl/2024/10/podkarpackie-forum-charyzmatyczne-z-s-briege-mckenna-zapisy/>

Transport we własnym zakresie.

Przypominamy o Regulaminie korzystania z Pogotowia Modlitewnego dla członków naszej Wspólnoty:

- a. Na telefon pogotowia modlitewnego wysyłamy intencje za siebie, swoją rodzinę i przyjaciół, w nagłych potrzebach m.in.: choroby, zagrożenia zdrowia lub życia. Pamiętajmy, że diakonia modlitewna codziennie modli się ostonowo za każdego członka Wspólnoty.
  - b. Intencje za pozostałe osoby można umieszczać na portalu zywawiara.pl
  - c. Intencja powinna zawierać imię osoby omdlanej oraz za co konkretnie będziemy się modlić.
  - d. Intencje przesyłamy w godz. od 08.00 do 20.00 (w sytuacji zagrożenia życia, o każdej porze). Max. liczba znaków 160 (1 SMS).
  - e. Nie udostępniamy otrzymanych intencji osobom spoza Wspólnoty.
  - f. Podpisujemy się imieniem i nazwiskiem.
  - g. Intencje ogólne niezgodne z regulaminem nie będą przekazywane (np. intencja Bogu wiadoma).
  - h. Informacje dotyczące Wspólnoty przekazywane są przez Pasterza, Liderów i Animatorów.
- Aktualizacja danych dokonywana jest raz na tydzień.

Redaktor biuletynu: Wojciech Wojdyło • Biuletyn przeznaczony jest wyłącznie do użytku wewnętrznego •

• telefon Wspólnoty i pogotowie modlitewne: ☎ 884.31.51.51 • e-mail: miriam.rzeszow@gmail.com •

• www.miriam.rzeszow.pl • www.facebook.com/miriam.rzeszow •

• • •